

— Πατέρα ! εἶπε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἔκυψε πρὸς αὐτὴν μετὰ στοργῆς.

— Τί εἶνε παιδί μου ;

— ὦ ! τὸ πόδι μου ! πῶς μὲ πονεῖ τὸ πόδι μου !

— Ποῖον ; ἠρώτησεν ὁ Ἰταλός.

Ἡ νέα ἀγγλὶς προσεῖδε μετὰ τινος ἐκπλήξεως τὸν νέον, εἶτα δὲ, δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὸν δεξιὸν τῆς πόδα,

— Αὐτό ! εἶπε.

Μόλις ἐβῆθησαν αἱ λέξεις αὐται καὶ ὁ ἰατρὸς λαβὼν τὴν μεγάλην του ψαλλίδα, ἔκοψεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ κομψὸν ὑπόδημα καὶ τὸ λεπτοφυῆς περικνήμιον, κ' ἐβύμβωσε μικρὸν ἀλαβάστρινον πόδα ὡσεὶ χυμένον διὰ νὰ φορῇ τῆς Στακτοπαίπαλης τὴν εὐμαρίδα ἀλλὰ φοβερὰ παραμεμορφωμένον.

Πλὴν δὲ τούτου ἡ κνήμη εἶχε θραυσθῆ ὀλίγον ὑπεράνω τοῦ ἀστραγάλου. Τὴν ἐπιπλοκὴν ταύτην ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ εἶδεν ὁ ἰατρὸς καὶ ταχὺς ὡς ἡ διάνοια ἐβῆσεν ἐν κάλυμμα ἐπὶ τοῦ πληγωμένου μέλους, ὥστε νὰ κρύψῃ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης, λέγων ἀταράχως.

— Ἄπλοῦν στραγγάλισμα ! ὀδυνηρὸν κάπως, ἀλλ' ὄχι καὶ σπουδαῖον. Μοῦ χρειάζονται ὅσα μανδήλια ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε· προσέθηκε βλέπων κύκλω του.

Χειρόμακτρα παντὸς μεγέθους καὶ πάσης ποιότητος ἐξήχθησαν πᾶραυτα ἐκ τῶν θυλακίων τῶν παρισταμένων.

— Ἄρκει ! ἀρκει ! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς μειδιῶν πρὸς τὸν ἀπροσδόκητον ἐκείνον κατακλυσμένον. Μ' αὐτὰ τόρα θὰ κάμωμεν ἕνα προσωρινὸν ἐπίδησον, ὁ ὁποῖος θ' ἀνακουφίσῃ κάπως τὴν κυρίαν.

Καὶ ἤρχισε νὰ περιδένῃ ἐπιμελῶς τὸν ταλαίπωρον μικρὸν πόδα.

— Τόρα, κυρία, εἶπε, πρέπει νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι εἶνε σπουδαιότατον νὰ μείνετε ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκίνητος. Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς ἀφήσω πρὸς στιγμὴν, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ φέρω ὅ,τι χρειάζεται πρὸς ἐντελὴ ἐπίδησιν τοῦ ποδός σας. Τοῦτο πρέπει νὰ γείνη πρὶν ἀλλάξῃτε αὐτὴν τὴν θέσιν, ἢ ἐποῖα τόσον σὰς στενοχωρεῖ. Μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ μὴ κινήθῃτε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ;

— Μάλιστα ! ἀπήντησεν ἡ Μὲν Δάβεν, εὐγνωμόνως μειδιῶσα.

Ὁ ἰατρὸς ἠγέρθη ταχὺς κ' ἐκίνησε ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε στρεφόμενος αἴφνης πρὸς τὸν Γιάννην, ὅστις ἔστατο ὄρθιος πλησίον του, κατηφῆς καὶ περιλυπὸς, κωμικὸς δὲ σχεδὸν ὑπὸ τοὺς μῶλωπας τῆς μορφῆς του,

— Δὲν κρατεῖς, τῷ εἶπε, αὐτὴν τὴν ὀμπρέλλαν δι' ὀλίγας στιγμάς, ὥστε νὰ κάμῃς σκιάν εἰς τὴν κυρίαν σου ;

Εἶτα δ' ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ πη-

δήσας εἰς τὸ ἀμάξιόν του ἐκίνησεν ἐλαύνων κἀλπὴν τὸ ἐλεσινὸν του ἱππάριον.

[Ἐπειτα· συνέχεια]

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

οἱ ἰατροί

Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἐν Παρισίοις νοσοκομείου τῶν παιδῶν, βλέπομεν μνημεῖον ἀπλούστατον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγινώσκομεν τὰ ὀνόματα ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους καὶ τεσσάρων νέων ἰατρῶν, ὧν ὁ εἷς εἶναι μόλις εἰκοσαετής. Ὑποκάτω ἐχαράχθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή·

Ἀπέθανον θύματα τῆς αὐταπαρηγήσεως αὐτῶν, περιθάλποντες τὰ νοσοῦντα παιδιά.

Δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ἄνευ συγκινήσεως τὴν λακωνικὴν ταύτην ἐπιγραφὴν, τὴν διαϊωνίζουσαν τὴν μνήμην τῶν γενναίων ἐκείνων, οἵτινες, τῷ παραγγέλματι τοῦ Ἱπποκράτους ἐπόμενοι, δὲν ἐλησμώνησαν ὅτι ἡ φιλανθρωπία εἶναι ἀναπόσπαστος ἀπὸ τοῦ πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἔρωτος.

Ἡ διφθεριτικὴ λαρυγγίτις (croup), ἥτις τοσαῦτα θύει μετὰ τῶν παιδῶν θύματα, ἔγινε πολλὰκις ἀφορμὴ ἠρωτικῶν πράξεων. Ἡ ἀσθένεια αὕτη χαρακτηρίζεται διὰ τῆς τάσεως ἣν ἔχει εἰς σχηματισμὸν ψευδομεμβρανῶν ἐντὸς τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Τὸ παιδίον αἰσθάνεται δριμυτάτους πόνους εἰς τὸν λάρυγγα, καὶ προσπαθεῖ ν' ἀραιρῆσῃ διὰ τῆς χειρὸς τὸ κωλύον τὴν ἀναπνοὴν του ἐμπόδιον.

Ἰατροί τινες, περὶ οὐδενὸς ποιούμενοι τὸν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως θανατηφόρου δηλητηρίου προκύπτοντα κίνδυνον, καὶ ὑπερνεκρώνοντες καὶ τὴν ἀηδίαν, βροφῶσι τὰς ἐν τῇ ἄρτι ἀνοιχθείσῃ τραχεῖζ ἀπεσπασμένας ψευδομεμβράνας, καὶ ἐκτίθενται οὕτω εἰς τὸν θάνατον.

Ὁ Ἐβρίκος Blache, βοηθὸς ὧν παρὰ τοῖς νοσοκομείοις τῶν Παρισίων, ἀπέθανε τὴν 1 Ἀυγούστου 1853, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι ἐπτὰ ἐτῶν ἐκ γαγγρινωδούς κυνάγχης, ἣν ἔλαβε θέλων νὰ σώσῃ τοιοῦτοτρόπως παιδίον ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης προσβληθέν.

Ὁ Gillette, ἰατρὸς τοῦ νοσοκομείου τῶν παιδῶν, ἀπεβίωσε τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1866 ἐκ παρομοίων περιστάσεων. Τὴν ἀφήγησιν τῆς αὐταπαρηγήσεώς του ἀρῶμεθα ἐκ τοῦ συγκινητικοῦ λόγου, ὃν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μάρτυρος ἐξεφώνησεν ὁ ἰατρὸς H. Roger, ἄξιος αὐτοῦ συνάδελφος.

« Ἐλεῆμων πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀνηλεὲς δὲ πρὸς ἑαυτὸν, ἡμέραν καὶ νύκτα, ἄνευ τινὸς ἀναπαύλης, ὁ Gillette ἔτρεχε παντοῦ, ὅπου ἐκάλουν αὐτὸν οἱ πάσχοντες· ἢ ἀφροσῖασις αὐτοῦ τὸν ἐλάνατάσεν. Ὁ Gillette προσελήθη εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἵνα θεραπεύσῃ παιδίον ἔχον διφθεριτίδα. Ἐπιλήθμων ἑαυτοῦ, μεταφέρει τὸν μικρὸν ἀθηνῆ εἰς Παρισίους, καὶ ἐκτίθεται εἰς τὸ φοβερὸν τῆς νό-

λοιμώδους βουβώνος. Ἡ παράτολμος αὐτὴ καὶ γενναία πράξις, καθησυχάσασα τοὺς νοσοῦντας, ἔσωσε πολλοὺς ἐξ αὐτῶν. «Ἡμέραν τινα, λέγει ὁ δόκτωρ Pariset, ὁ Berthollet ἐξέθεσε πρὸς τὸν Desgenettes τὰς σκέψεις αὐτοῦ περὶ τῆς ὁδοῦ, διὰ τῆς ὁποίας τὸ λοιμῶδες μίasma εἰσδύει εἰς τὸν ὄργανισμόν. Κατὰ τὸν Berthollet, τὸ σίalon εἶναι τὸ κύριον αὐτοῦ διοχστευτήριον. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀνθρωπὸς τις λοιμώττων, θνέθεράπευεν ὁ Desgenettes καὶ ὅστις ἔπνεε τὰ λείψια, παρελάσεν αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ φαρμάκου, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε διορίσει. Ὁ Desgenettes, οὐδῶλως διαστάσας, λαμβάνει τὸ ποτήριον τοῦ πάσχοντος πληροῦ αὐτὸ καὶ πίνει. Ἡ πράξις αὐτὴ ἐνέπνευσεν ἐλπίδας τινὰς εἰς τὴν ἀσθενή, ἀλλὰ κατετάρξαε τοὺς παρόντας· δευτερος οὗτος ἐμβολιασμὸς φοβερώτερος τοῦ πρώτου, ἦν ὁ Desgenettes περὶ ὀλιγίστου ἐποιεῖτο».

Τῷ 1805 ὁ μέγας ἰατρός ἐστάλη εἰς Ἰσπανίαν ὅπως παρατηρήσῃ τὴν ἐπιδημίαν τὴν μασιζούσαν τὴν Κάδικα, τὴν Μιλάναν καὶ τὴν Ἀλικάντην. Μετὰ ταῦτα ἠκολούθησε τὸν γαλλικὸν στρατὸν εἰς Πρωσσίαν, Πολωνίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ τῷ 1812 εἰς Ῥωσσίαν. Συλληθρθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν κατὰ τὴν ἐκ Ῥωσσίας ὑποχώρησιν, ἐξητήσατο τὴν ἐλευθερίαν του παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ἐνθυμίζων αὐτῷ ὅτι πολλάκις ἐθεράπευσε τοὺς αἰχμαλωτισθέντας Ῥώσους στρατιώτας. Αὐτοκρατορικὸν οὐκάζιον ἀπέλυσε αὐτὸν, τιμητικὴ δὲ συνοδία τὸν συνώδευσε μέχρι τῶν γαλλικῶν προφυλακῶν.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830 ὁ βραβῶνος Desgenettes διορίσθη ἀρχίατρος τῶν ἀπομάχων, ἀπέθανε δὲ ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα πέντε ἐτῶν.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΣΟΡ

ΑΣΧΗΜΙΑ

Τί εἶνε ἀσχημία; Ἰδού ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐκολὸς βεβαίως δὲν εἶνε ἡ ἀπάντησις. Πᾶς τις ἴσως αἰσθάνεται τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐκόλον καὶ νὰ τὸ ὀρίσῃ· τὸ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἀσχημία εἶνε τὸ ἐναντίον τῆς ὠραιότητος εἶνε ὡς νὰ μὴ ἔλεγε τίποτε, ἀφοῦ ἡ αὐτὴ πάλιν παρουσιάζεται ἀνάγκη νὰ ὀρίσῃ τὸ μὴ εἰς ὀρισμὸν ὑποκειμένον ἐκεῖνο πρᾶγμα, ἡ ὠραιότης. Τῶν χαρακτηριστικῶν τὸ ἀσύμμετρον, ἡ ἔλλειψις ἐκφράσεως, ὁ κακὸς τῶν μελῶν σχηματισμὸς εἶνε βεβαίως συστατικὰ ἀσχημίας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλω αὐτῶν εἶνε φρικωδῶς ἀσχημα, χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ὀρίσῃ τις ποῦ κυρίως ἐγκρίεται ἡ ἀσχημία των. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ ἀσχημία δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως, ἀλλὰ, μέχρι τινὸς βαθμοῦ, ὡς πρᾶγμα κατὰ συνθήκην. Ἡ εὐσαρκία, ἥτις παρ' ἄλλοις λαοῖς θεωρεῖται ὡς ἀσχημία, ἔχει διὰ τοὺς Ἀνατολίτας ἐξαιρετα θελγητρα. Ἀνάγκη ἐπομένως νὰ περιορισθῇ τις νὰ

καταδείξῃ τὴν ἀσχημίαν εἰς τὰς δικήφρους αὐτῆς ἐκδηλώσεις, διότι ἀδύνατον εἶνε νὰ ὀρίσῃ ἡ οὐσία αὐτῆς. Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσον δύσκολον, διότι τὸ ἀσχημον, τὸ κοινόν, τὸ χυδαῖον εἶνε ὅ,τι συνηθέστερον προσπίπτει εἰς τὰς ὕψεις μας· τὸ ὠραῖον, ἔσω καὶ ἀτελές, εἶνε ἐξαιρέσις, τὸ δὲ τελειῶς ὠραῖον ὑπάρχει μόνον εἰς τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν τὴν φαντασίαν.

Ὅταν ἀναφέρῃ τις τὰς λέξεις ἀσχημία, ὠραιότης, εἰς τὴν φαντασίαν παρουσιάζεται ἀμέσως ἡ ἰδέα τῆς ἀσχημίας ἢ τῆς ὠραιότητος τῆς γυναικός. Ἡ γυνὴ ἐπλάσθη τῶντιν ὅπως ἀρέσκη, καὶ σκληροτέρην πρὸς αὐτὴν ὕβριν δὲν δύναται νὰ κάμῃ τις παρὰ ἐὰν τὴν εἴπῃ ἀσχημον. Εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Roquelaure ἀνήγγειλαν ποτὲ ὅτι δύο κυραὶ τῆς Αὐλῆς ἐλθοῦσαι εἰς ἔριδα ἐπεσώρευσαν φοβεράς ὕβρεις κατ' ἀλλήλων.—«Μήπως εἶπε καμμία τὴν ἄλλην ἀσχημον; ἠρώτησεν ὁ δοῦξ.—Ὅχι, ὑψηλότατε.—Τότε ἀναλαμβάνω νὰ τὰς συμφιλιώσω».

Ἄλλὰ ὑπάρχουσι γυναῖκες ἀσχημοὶ; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην δὲν θὰ ἐσφαλλέ τις ἴσως ἀποκρινόμενος ἀποπρατικῶς. Μόνον ἐκεῖνη ἡ γυνὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀσχημος, ἡ ὁποία δὲν εἰςεύρει νὰ ἀρέσκη. Εἰμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀκριβῶς αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες εἶνε αἱ γνωρίζουσαι καλλιτέρον νὰ ἀρέσκωσι καὶ αἱ ἐμπνεύουσαι πολλάκις ἰσχυρότατον ἔρωτα, διότι καταβάλλουσι πρὸς τοῦτο πᾶσαν προσπάθειαν. Ἄλλ' ἡ ὠραία γυνὴ ἀφίνει νὰ τὴν λατρεύωσι, καὶ πολλάκις μὲ τὰς ἰδιοτροπίαις τῆς καταβαρύνει καὶ ἀποκρούει καὶ τὸν μᾶλλον διάπυρον καὶ ἀνεκτικὸν λάτρην της. Τοῦναντίον, δὲν ὑπάρχει μέσον, τὸ ὁποῖον γυνὴ ὑπερῆλιξ ἢ ἀσχημος νὰ μὴ μεταχειρίζεται, ὅπως ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, καὶ, τούτου κατορθωθέντος, ὅπως διατηρήσῃ αὐτόν. Ἄλλως δὲ, ἀφοῦ πρῶτος ὅρος τῆς ὠραιότητος εἶνε ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, οὐδεμία μορφή, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἐλαττωματικὴ, δὲν θὰ φανῇ ἀσχημος, ἐὰν ἐμφράξῃ εἰτε νοημοσύνην, εἴτε ἀγαθότητα.

Ἐν Κίνα, ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν γένει ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ ἀσχημία τῆς γυναικός δὲν ἔχει τόσην σπουδαιότητα ὅσην ἐν Ἑυρώπῃ. Εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας οἱ γάμοι συνάπτονται διὰ τῆς μεσιτείας τρίτων προσώπων, ὁ δὲ ἀνήρ τότε πρῶτον θὰ ἀνεκτικῶς τὴν καλύπτων, ἥτις ἀποκρίπτει τὸ πρόσωπον τῆς μελωδίστης συζύγου του, ὅταν ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἔχει τελειώσῃ πλέον, καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀνεπανόρθωτος. Ἐὰν ἡ τύχη τὸν βίψῃ εἰς γυναῖκα ὑπερμέτρως ἀσχημον, ἀποζημιούται διὰ τὴν ἀτυχήαν λαμβάνων καὶ ἄλλην, ἢ χωρίζων αὐτὴν καὶ πληρόνων τὴν προῖκά της, ἐὰν εἶνε ἱκανῶς εὐπορος ὥστε νὰ τὸ πράξῃ. Ἄλλὰ, πλὴν τούτων, διὰ τοὺς ἄνδρας ἐκεῖνους ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀποζημίωσις, ἣν δὲν πρέπει νὰ παρελθῶμεν. Εἶνε δὲ αὕτη ὅτι οὐδεὶς πλὴν αὐτοῦ θὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκά του, ἐπομένως οὐδεὶς θὰ